

ת"פ 49293/08/17 - מדינת ישראל נגד מ מ - נוכח

בית משפט השלום בקריית גת

26 מרץ 2018

ת"פ 49293-08-17 מדינת ישראל נ' מ

לפני כב' השופטת נגה שמואל-מאיר, סגנית הנשיאה

מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אבי דהן - נוכח

נגד

מ מ - נוכח

ע"י ב"כ עו"ד אהוד בן יהודה - נוכח

המאשימה

הנאשם

גזר דין

א. רקע עובדתי

1. כפי הנטען בכתב האישום המתוקן, המתלונן הינו אביו של הנאשם. כשמונה חודשים עובר ליום 22.08.2017, ביקש הנאשם מהמתלונן שילווח לו כספים, אך האחרון סירב לכך. עוד נטען, כי ביום 23.08.2017, עת שוחחו הנאשם והמתלונן בטלפון, ועל רקע רצונו של המתלונן לגשת לחברת הביטוח, איים הנאשם על המתלונן באומרו: "אם אתה בחברת הביטוח אז תעשה ביטוח לבית וכולם כי אני שורף אותך ועושה לך נזק בבית ואותך אני הורג ראשון". לשמע דברים אלו, ניתק המתלונן את הטלפון. עוד נטען, כי כעבור מחצית השעה, הגיע הנאשם ברכבו מסוג יונדאי לשער הבית וגרם נזק לרכוש בזדון בכך ששבר את תיבת הדואר וזרק אבנים אל תוך הגינה, בעוד אחיו הקטינים נמצאים בבית. בהמשך, הגיע לבית ש מ (להלן: "ש"), דודו של הנאשם. משהבחין ש כי הנאשם אוחז מוט ברזל בידו ומשניסה להתקרב אליו, איים הנאשם על ש בפגיעה שלא כדין בגופו, באומרו לו: "אם אתה מתקרב אלי, אני שם לך ברזל בראש". משש' התקדם לעבר הנאשם על מנת להרגיעו, השליך הנאשם את המוט הצידה ואמר לש' כי לא יעזור שום דבר, וכי הוא לא יזוז משם עד שהוא יפוצץ לאביו את הפנים. מיד ובסמוך, איים הנאשם על ' באומרו לו שאם הוא לא ילך, אזי ירביץ לו. מששב ' וניסה להרגיעו, איים הנאשם בפגיעה שלא כדין בגופו של אביו, בכך שאמר לש' שהוא פוגע באביו היום.
2. ביום 25.10.2017, הודה הנאשם במיוחס לו בכתב האישום המתוקן, ועל יסוד הודאתו זו הורשע בעבירות של **איומים (ריבוי עבירות)**, לפי סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ו**בשתי עבירות של היזק לרכוש במזיד**, לפי סעיף 452 לחוק העונשין.
3. בעניינו של הנאשם התקבלו שלושה תסקירים (שניים מתוכם תסקירי ביניים) כאשר התסקיר לעניין העונש מיום 13.03.2018, נושא אופי חיובי בעיקרו וממליץ בסופו של יום להורות על ביטול הרשעתו של הלה ועל השתת צו מבחן. בתסקיר האמור, פירט שירות המבחן אודות ההליך הטיפולי שעבר ועודנו עובר הנאשם, ועמד על קורות חייו וחיי משפחתו, על מאפייניו האישיותיים, יחסו לעבירות, ועוד. מטעמים של צנעת הפרט, לא אעלה עלי גזר הדין את המפורט בתסקיר האמור, מלבד אותם נתונים הרלוונטיים לשאלת העונש, שאליהם אתיחס בהמשך.
4. מחוות דעת הממונה על עבודות השירות אשר התקבלה ביום 10.12.2017, עולה, כי הנאשם נמצא כשיר להשמה בעבודות שירות.
5. למען שלמות התמונה יצוין כי הטיעונים לעונש נשמעו בשני מועדים שונים בשל עתירת ההגנה לבחון את התקדמותו של הנאשם בהליכים הטיפולים.

ב. טיעוני הצדדים (עיקרי הדברים)

6. באי כוח הצדדים לא הגיעו להסכמות לעניין העונש שראוי שיוטל על הנאשם. המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם ועל הנסיבות המחמירות שנלוו אליהם וטענה כי יש להשית על הנאשם עונש ברף הבינוני-נמוך של המתחם אותו הציגה (הנע בין מאסר שיכול וירוצה בעבודות שירות ועד ל-12 חודשי מאסר בפועל), בעוד ההגנה ביקשה להסתפק בענישה צופה פני עתיד, שכן לדידה המדובר בנאשם צעיר, המנהל אורח חיים נורמטיבי, המשתף פעולה בהליך הטיפול, המשולב תעסוקתית כקבלן משנה בחברה העוסקת בתחום החשמל והמתעתד להמשיך בלימודיו האקדמיים. לתמיכה בטענותיה הגישה ההגנה את המסמכים **נ/1** (מסמך המעיד על שירות צבאי), **נ/2** (מסמך המעיד על לימודים במכללה האזורית --- במגמת הנדסאות חשמל) ו**נ/3** (סיכום הטיפול שעבר הנאשם עד כה במחלקה לטיפול בנפגעי התמכרויות באגף הרווחה באשקלון).
7. הנאשם מצדו מסר כי הוא מביע חרטה על המעשים ועל המילים שאמר, שביטאו אך תחושה של כעס, תוך שהלה עתר להתחשב בתקופת מעצרו ועל היותו בחר נורמטיבי שמעד. הנאשם הביע מוטיבציה לבצע עבודות של"צ על מנת לתרום לקהילה וביקש להמשיך בקשר הטיפולי עם היחידה לטיפול בהתמכרויות ולסיים את הקשר הטיפולי עם שירות המבחן.
8. המתלונן, אביו של הנאשם, העיד מטעם ההגנה בשלב הראיות לעונש. במהלך עדות זו, ביקש המתלונן מבית המשפט להתחשב בבנו ולא להכשילו בהמשך דרכו.

ג. דין והכרעה

9. בהתאם למתווה שקבע המחוקק בתיקון 113 לחוק העונשין (ופורש לאחר מכן בפסיקתו של בית המשפט העליון), בשלב הראשון בית המשפט יקבע את מתחם העונש ההולם, ולאחר מכן יגזור את עונשו של הנאשם בגדרי המתחם האמור (אודות המתווה לגזירת העונש, ראו למשל: ע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל, (05.08.2013)).
- הן המאשימה והן ההגנה טענו למתחם עונש כולל בגין מכלול מעשיו של הנאשם. אציין ולו בקליפת האגוז כי אף אני מצאתי לקבוע במקרה הנדון מתחם עונש כולל, וזאת בשים לב ל"מבחן הקשר ההדוק" וליתר מבחני העזר אשר נקבעו לעניין זה בפסיקתו של בית המשפט העליון (ראו למשל, דעת הרוב בע"פ 4910/13 אחמד בני ג'אבר נ' מדינת ישראל, (29.10.2014); ע"פ 1261/15 יוסף דלאל נ' מדינת ישראל, (03.09.2015); ע"פ 3164/14 גיא פן נ' מדינת ישראל, (29.06.2015)). העבירות שבוצעו על ידי הנאשם דומות באופיין, הן התרחשו באותו המקום ובסמיכות יחסית של זמנים, ביחס לאותם מתלוננים ולרכושם. בנסיבות אלה, סבורתני כי קיים קשר הדוק בין מכלול העבירות שביצע הנאשם וכי חלוקתן לאירועים נפרדים שכל אחד מהם עומד בפני עצמו תהיה מלאכותית במידה רבה.
- משכך, אקבע מתחם עונש כולל בגין מכלול מעשיו של הנאשם. לצד האמור, יוער כי ממילא בית המשפט יזהיר עצמו שמא מעשה עבירה זה או אחר "יבלע" באירוע בכללותו, כך שהנאשם לא יענש בגינו, וכל מעשה יזכה להתייחסות ראויה בעת הליך גזירת העונש (ראו והשוו דבריו של בית המשפט המחוזי בעפ"ג (מחוזי באר שבע) 39844-08-13 מדינת ישראל נ' פאיז אבו רקייק, (26.12.2013)).

ד. קביעת מתחם העונש ההולם

10. כאמור בסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, קביעת מתחם העונש ההולם תיעשה בהתאם לעקרון ההלימה (הוא העיקרון המנחה בענישה), תוך התחשבות בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, בערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוען, במידת הפגיעה בהם ובמדיניות הענישה הנוהגת.

11. בעצם ביצוע **עבירת האיומים**, פגע הנאשם בערכים שנועדו להגן על שלווה נפשו של הפרט ועל חופש הפעולה שלו, זאת כאשר מעשה האיום נועד להניע אדם לבצע פעולה כלשהי בניגוד להסכמתו החופשית, או להניאו מפעולה אותה ביקש לבצע (ר' והשוו דבריו של כב' השופט א' גולדברג בע"פ 103/88 **משה ליכטמן נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(3) 373, 379 (1989)). באשר **להיזק לרכוש במזיד**, הערך המוגן הניצב בבסיסה של עבירה זו עניינו בזכותו של הפרט ליהנות מהגנה מפני פגיעה והשחתה של קניינו, הגם אם מדובר בקניין המצוי בבעלות משותפת.
12. בשים לב לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, כפי שיפורט להלן, ובייחוד לנוכח אופים של מעשי האיום וההיזק לרכוש שביצע הנאשם, סבורתני כי הפגיעה בערכים המוגנים הינה ממשית.
- במסגרת בחינת **הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה** מצאתי לשקול לחומרה את טיבם של מעשי האיום, כאשר עסקינן באיום מפורש לפגוע בחייהם של המתלוננים, ובייחוד יש לראות בחומרה את העובדה שבאחת ההזדמנויות, איים הנאשם על אחד המתלוננים בשעה שאחז בידו מוט ברזל (אם כי השליכו בהמשך), מה שמטבע הדברים מגביר ומעצים את האימה והחשש של המאויים. עוד יש לזקוף לחומרה את העובדה כי את מעשי ההיזק לרכוש ואת זריקת האבנים אל תוך הגינה, ביצע הנאשם עת שני אחיו הצעירים שהו בבית כאשר במקרה הנדון אין להתעלם גם מהנזק הפוטנציאלי אשר היה טמון במעשיו של הנאשם, וכבר היו דברים מעולם. עוד ייאמר, כי על אף שנדמה שלמעשיו של הנאשם לא קדם תכנון מוקדם, הרי שעדיין, למעשים אלו לא קדמו כל התגרות או קנטור מצדם של המתלוננים. מנגד ולקולא לקחתי בחשבון כי הנאשם ביצע את המיוחס לו בפרץ עברייני אחד כאשר נדמה כי מעשיו בוצעו בעידנא דריתחא ומבלי שנגרמו נזקים של ממש. אשר לרכוש המתלונן ייאמר כי שווה של תיבת הדואר לא פורש בכתב האישום המתוקן, ומכאן שיש לילך בדרך המקלה עם הנאשם ולצאת מנקודת הנחה כי זה איננו גבוה.
13. אשר **למדיניות הענישה הנוהגת**, סקירת הפסיקה מלמדת כי **בדרך כלל** נקבעים בעניינם של נאשמים שהורשעו בעבירות של איומים והיזק לרכוש מתחמי ענישה שתחתיתם במאסר מותנה וסופם במאסר ארוך יותר, לתקופות הנעות סביב שנה אחת (ראו למשל: ע"פ (מחוזי חיפה) 42146-02-15 **יעקב בכר נ' מדינת ישראל**, (06.05.2015); ת"פ (שלום חיפה) 7990-10-16 **מדינת ישראל נ' סער מור**, (07.05.2017); ת"פ (שלום אשדוד) 36801-03-15 **מדינת ישראל נ' פלוני**, (27.04.2015); ת"פ (שלום רחובות) 1068-08-14 **מדינת ישראל נ' יוסף כהן**, (03.12.2014); ות"פ (שלום רמלה) 34966-02-13 **מדינת ישראל נ' שמעון מהרט**, (25.03.2014)).
14. עינתי בפסיקה אליה הפנו באי כוח הצדדים תוך ביצוע האבחנות הנדרשות, כאשר כאן גם המקום להזכיר, כי הענישה היא לעולם אינדיוידואלית וכל מקרה צריך להיבחן לגופו, תוך שהבחינה צריכה להיעשות לגופן של העבירות והנסיבות הנלוות להן ולגופם של נאשמים, על כל מאפייניהם האישיים ונסיבותיהם הייחודיות, ולא על סמך הכתורות של העבירות (ראו והשוו ע"פ 433/89 **ג'ורג' אטיאס נ' מדינת ישראל**, פ"ד מג(4) 170, (1989); ורע"פ 3173/09 **פראגין נ' מדינת ישראל**, (05.05.2009)). וכך, בעבירות בהן עסקינן, קיימות דרגות חומרה שונות, מה שמטבע הדברים משליך בצורה ממשית על מתחמי הענישה. ברי כי אין דין היזק לרכוש בשווי אלפי שקלים כדין היזק לרכוש נטול ערך כספי ממשי ולא דומה מעשה איום שעניינו באמירה סתמית למעשה איום באמצעות שימוש בנשק קר. משכך, אין להתפלא שמצינו בפסיקה גם מקרים שבהם נקבעו מתחמי ענישה שתחתיתם במאסר בפועל, שניתן לרצותו בעבודות שירות (ראו למשל: ת"פ (שלום נצרת) 32169-04-16 **מדינת ישראל נ' בהא עלי עיסא**, (15.06.2016); ת"פ (שלום ראשון לציון) 21898-04-15 **מדינת ישראל נ' שחר אייזנברג**, (26.05.2015)).
- למותר לציין, כי גם העונשים שנגזרים על הנאשמים בכל מקרה, מושפעים במידה רבה ממאפייניו האישיים ונסיבותיו הייחודיות של כל נאשם, ובכלל זה ידועה השפעתם על העונש של פרמטרים כגון קיומו או היעדרו של עבר פלילי, הליכי שיקום, קבלת אחריות והכאה על חטא, ועוד.
15. כללם של דברים, ולאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים הרלוונטיים, הנוגעים לשילוב העבירות והמעשים, הריני לקבוע כי במקרה הנדון ינוע **מתחם העונש ההולם בין מאסר קצר שניתן לרצותו בעבודות שירות לבין 12 חודשי מאסר בפועל, וכל זאת לצד ענישה נלווית בדמות פיצוי במקרים המתאימים וקנס.**

ה. גזירת העונש המתאים לנאשם

16. אשר לגזירת עונשו של הנאשם בגדרי מתחם העונש ההולם, כאמור בסעיף 40ג(ב) לחוק העונשין, על בית המשפט לשקול בעניין זה את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, כפי שאלו מפורטות בסעיף 40יא לחוק העונשין. בית המשפט שת ליבו לעובדה כי הנאשם נעדר עבר פלילי, הודה במיוחד לו בהזדמנות הראשונה ובכך הביא לחיסכון בזמן שיפוטי יקר ואף חשוב מכך, ייתר את הצורך בהעדת המתלוננים. כמו כן, נתתי דעתי לכך שהלה מקבל אחריות על מעשיו, מצטער עליהם וטען שהדבר נעשה מתוך תחושת תסכול.

17. זאת ועוד, בית המשפט מוצא להעניק משקל לעמדתו של אביו- כפי שזו הובאה והובעה בשלב הראיות לעונש- אשר מסר כי התנהגותו של הנאשם בעת ביצוע העבירה איננה מאפיינת אותו, ושיקש מבית המשפט שלא להכשילו בהמשך דרכו. ברי כי האינטרס של המתלונן איננו האינטרס היחיד שצריך לעמוד לנגד עיניו של בית המשפט. ועדיין, אין להקל ראש בעמדתו כאמור, שכן הוא קורבן העבירה (ראו והשוו דבריו של כב' השופט א' אינפלד ת"פ (מחוזי באר שבע) 30590-09-11 **מדינת ישראל נ' פתחי אבו עסל**, (17.06.2012)); כן ראו דבריו של בית המשפט המחוזי בע"פ (מחוזי באר שבע) 2455-09-11 **פלוראה נ' מדינת ישראל**, (07.12.2011), שם צוין (בדעת רוב) כי **"כאשר עסקין בעבירות שנעברו בתוך משפחת הנאשם לעולם תעמוד בפנינו טובת המשפחה ובני המשפחה"**.

18. בנוסף, שקלתי את העובדה שהנאשם היה עצור במשך תקופה לא מבוטלת מאחורי סורג ובריה של כחודש וחצי ובמשך תקופה נוספת תחת תנאים מגבילים. ברי כי המעצר אינו עונש או "מקדמה על חשבון העונש". יחד עם זאת, דומני כי היה בהליך המעצר בתיק זה כדי לחדד לנאשם את חומרת מעשיו ולהרתיעו, ולו במעט, מפני ביצוע עבירות נוספות. כך גם, ייתכן שניתן לשקול את הדברים האמורים במסגרת הנסיבה הקבועה בסעיף 40יא(3) לחוק העונשין.

19. בכל אלה, על פניו, היה כדי להביא למסקנה לפיה יש לגזור את עונשו של הנאשם ברף התחתון של מתחם העונש ההולם אשר קבעתי לעיל. יחד עם זאת, השתכנעתי כי קיים סיכוי של ממש שהנאשם ישתקם בצורה מלאה בעתיד, ומכאן גם שקיימים אותם שיקולי שיקום אשר יש בהם כדי להצדיק סטייה לקולא ממתחם העונש ההולם, ואפרט.

כמתואר בתסקירי שירות המבחן, על אף העובדה שהנאשם, אשר ביצע שימוש לרעה בסמים עובר לביצוע העבירות, לא שיתף בתחילת הדרך פעולה עם שירות המבחן ושלל נזקקות טיפולית הרי שמאז ועד היום עבר הנאשם כבר כעשרות דרך מההיבט הטיפולי וגם לכך ראוי שיינתן משקל. כעולה מתסקיר הביניים מיום 26.11.2017, לאחר שהנאשם הביע הסכמתו לכך, הוא השתלב במרכז לטיפול בהתמכרויות באשקלון לצד שילובו בשיחות פרטניות לצורך בניית תכנית התערבות סביב תכנים של ויסות רגשות והתנהגות במצבי לחץ. כעולה מהתסקיר מיום 13.03.2018, הנאשם החל להבין אט-אט את מצבו וגילה מוטיבציה לשנות את חייו ואת הצורך בטיפול, תוך שהשתלב בטיפול ביחידה לטיפול בהתמכרויות במשך כחמשה חודשים, התמיד להגיע למפגשים, הגיש בדיקות שתן נקיות משרידי סם, גילה יחס רציני להליך ונעזר בו לרכישת כלים במטרה לשנות את אורחות חייו. להתרשמות הגורמים המטפלים הנאשם רכש כלים לשינוי דפוסי התנהגותו; הצליח להבין את השפעת הסמים על חייו; רכש כלים להתמודדות עם חרדותיו באופן אפקטיבי וללא צורך בשימוש בסם; התחיל להכיר בדפוסי התנהגותו המכשילים ומביע רצון לערוך שינוי בחייו, תוך שהוא מגלה רצינות בטיפול ומשתף פעולה באופן מלא. הגורמים המטפלים ציינו עוד כי בביקור בית שנערך בבית הוריו של הנאשם בני המשפחה הביעו צורך בקבלת כלים לשיקום מערכת היחסים בין הנאשם לבני המשפחה וכי ביום 25.03.2018 עתידה להתכנס בעניינו של הנאשם וועדה שמטרתה גיבוש תכנית התערבות התואמת את צרכיו.

בדומה, גם שירות המבחן התרשם כי הנאשם נמצא בשלב בו הוא מתמודד עם קשיים רבים, אשר חלקם קשורים להליך המשפטי ובהם חששות מפני השלכות ההליך המשפטי על עתידו וכי הלה זקוק למסגרת תומכת ומכוונת אשר תאפשר לו להתמודד באופן אפקטיבי עם מצבו ותמנע נסיגה במצבו הנפשי ובתפקודו. משכך, ולאור ההתרשמות לפיה, הנאשם אינו נושא דפוסי התנהגות עבריינים; העבירה בוצעה על רקע מערכת יחסים מורכבת עם אביו; מדובר בהסתבכותו הראשונה

של הלה עם החוק; השלכות ההליך המשפטי על הנאשם הינן בעלות השפעה שלילית על מצבו הנפשי ובשים לב למוטיבציה שהביע הנאשם להתמיד בקשר הטיפולי עם היחידה להתמכרויות - המליץ שירות המבחן לבכר במקרה זה את שיקולי השיקום ובא בהמלצה להשית עליו ענישה בדמות צו מבחן. **שירות המבחן אף העריך כי ענישה מוחשית עלולה להוביל לפגיעה בשגרת חייו ובהליך השיקום בו מצוי ומשכך, להוביל לרגרסיה במצבו ובאפשרות שיקומו ברמה האישית והמשפחתית.**

אף הנאשם עצמו הביע שביעות רצון מעצם השתתפותו בהליכים האמורים, ומסר כי נתרם מהם, באופן בו קיבל כלים לצורך התמודדות מקדמת עם מצבים שונים שבהם הוא נתקל בחיי היום יום. הנאשם הביע את רצונו להמשיך בקשר הטיפולי עם העובדת הסוציאלית ביחידה העירונית לטיפול בהתמכרויות ולסיים את הקשר הטיפולי עם שירות המבחן בשל קשייו הרגשיים להתמודד עם ההליך המשפטי והשלכותיו.

20. אכן, לא נעלמה מעיני העובדה כי הליך השיקום שעבר הנאשם איננו מושלם וצפויה לו עוד דרך נוספת בהליך השיקום ואולם נדמה, כי כיום, קרוב הנאשם בדרכו להיות "אדם חדש" שונה בתכלית מאותו אדם שביצע את העבירות שבמוקד כתב האישום המתוקן (ראו והשוו דבריה של כב' השופטת ד' ברק ארז בפסקה 15 בע"פ 111/14 פלוני נ' מדינת ישראל, (01.04.2014)).

21. כמו כן, כידוע, אין הכרח שהנאשם יעבור שיקום "מוסדי" במסגרת טיפולית כלשהי, ולעיתים די בכך שבית המשפט ישתכנע שהנאשם מנהל אורח חיים נורמטיבי, משתף פעולה עם רשויות החוק ושירות המבחן, לא שב לדרכיו הרעות ולא מסתבך עוד בפלילים, כדי לקבוע כי אותו נאשם "השתקם או שיש סיכוי של ממש שישתקם בעתיד" (ע"פ 1903/13 **חמודה עיאשה נ' מדינת ישראל**, (14.07.2013); רע"פ 7683/13 **דויד פרלמן נ' מדינת ישראל**, (23.02.2014); רע"פ 1441/14 **חמיס נ' מדינת ישראל**, (09.12.2014); ע"פ 5341/13 **מדינת ישראל נ' מוחמד אלקרעאן**, (08.12.2013); ועפ"ג (מחוזי באר שבע) 37682-03-13 **גרניק נ' מדינת ישראל**, (20.11.2013)). והרי שגם במקרה שבפניי, עסקין בנאשם שבמשך כתשעה חודשים מאז ביצע את העבירות שבגינן הוא נותן את הדין כעת, היטיב את דרכיו, שיתף פעולה עם הגורמים הטיפוליים ועם שירות המבחן וכמובן נמנע מלשוב ולבצע עבירות נוספות - וכל זאת, כששירות המבחן מעריך שהענישה הראויה במקרה זה הינה ענישה שיקומית.

22. לצד כל האמור, יובהר מיד כי אמנם שיקול השיקום יביא במקרה הנדון להקלה בעונשו של הנאשם ואף לסטייה לקולא ממתחם הענישה, אולם לא יהיה בו כדי להטות את הכף לכיוון הימנעות מהרשעתו. כידוע, לאינטרס השיקום חשיבות ניכרת, אולם אין עסקין בשיקול שהוא בבחינת חזות הכול, ולצד אינטרס זה קיימים שיקולי ענישה נוספים כגון גמול (שהוא אף העיקרון המנחה בענישה, לאחר תיקון 113) והרתעה (ראו והשוו ע"פ 1521/14 **יוסף אלפקיר נ' מדינת ישראל**, (16.09.2015); רע"פ 4097/16 **מוחמד מחמוד נ' מדינת ישראל**, (24.05.2016)).

23. עוד ובשולי גזר הדין, אציין כי לא התעלמתי מהמלצתו העונשית של שירות המבחן. ועדיין, כידוע, המלצתו של השירות הינה המלצה בלבד, ובוודאי שבית המשפט - האמון על שקילת שיקולים רחבים מאלו ששוקל שירות המבחן (ראו והשוו, דבריו של כב' השופט (כתוארו אז) מ' שמגר בע"פ 344/81 **מדינת ישראל נ' שחר סגל**, פ"ד לה(4) 313, 318 (1981); ע"פ 1472/15 **שי שעשוע נ' מדינת ישראל**, (17.05.2015); רע"פ 7389/13 **נתן טייטלבוים נ' מדינת ישראל**) - איננו מחויב לה. ולגופו של עניין, כאמור זה עתה, לא מצאתי שבאיזון הראוי בין מכלול השיקולים ניתן יהיה לקבל את המלצתו של שירות המבחן ולהורות על ביטול ההרשעה.

24. מלאכת גזירת הדין איננה קלה, ובית המשפט אינו מקל ראש בחומרת מעשיו של הנאשם. אולם, בנסיבות של המקרה הנדון, שוכנעתי כי ניתן ללכת בזו הפעם לקראתו של הנאשם ולבכר את אינטרס השיקום על פני יתר שיקולי הענישה. כן נתתי דעתי לכך ששליחתו של הנאשם לריצוי מאסר של ממש, ולו לריצוי בעבודות שירות, עלולה לגדוע את הליך השיקום שבעיצומו מצוי הנאשם ואף להוביל לרגרסיה במצבו. במקרה כזה, אף אם אינטרס הגמול יבוא על סיפוקו, הרי שדומני כי האינטרס הכללי של הציבור - לקבל לשורותיו אדם נקי מסמים, שומר חוק ויצרני - יצא עם ידו על התחתונה. לאור האמור, בשים לב להירתמותו של הנאשם להליכים הטיפוליים,

ולנוכח המוטיבציה שהוא מביע להמשיך ולהעמיק את הטיפול, שוכנעתי כי הנאשם מבקש בצורה כנה ואמתית להיגמל באופן מוחלט מצריכת סמים ולשוב לדרך הישר. דברים אלה, כך לדידי, צריכים לקבל משקל משמעותי בשלב גזירת הדין.

25. בטרם סיום יוזכר כי הנאשם שב והדגיש את רצונו להמשיך בטיפול במסגרת היחידה לטיפול בהתמכרויות, הביע נכונות לתרום לחברה באמצעות ביצוע עבודות של"צ (חרף העובדה כי שירות המבחן לא המליץ על כך) ועתר בכל מאודו לסיים את הקשר עם שירות המבחן. לאחר שהתרשמתי באופן בלתי אמצעי מכנות דבריו של הלה ותפיסתו את הקשר עם שירות המבחן כחלק מההליך המשפטי, המעורר בקרבו חרדות וקשיים רגשיים בנוגע להשלכותיו העתידיות על המשך תפקודו וחיי, מצאתי להיעתר ולו לפני משורת הדין ולא בלי התלבטות לבקשתו.
26. ומן התם אל הכא, לאחר ששקלתי את מכלול השיקולים שפורטו בגזר דין, מצאתי כי באיזון הראוי בין שיקול השיקום לבין יתר שיקולי הענישה, ניתן להסתפק בזו הפעם בהשתת ענישה בדמות צו של"צ וענישה מותנית. זאת ועוד, בשים לב לעובדה שהנאשם ואביו צפויים לשוב ולהתגורר יחדיו, הרי שאין טעם בהשתת פיצוי, ולא בכדי גם המאשימה לא ביקשה זאת. אולם, שונים הם פני הדברים בכל הנוגע לפיצוי לדודו של הנאשם ולרכיב הקנס, ובית המשפט לא ימנע מהשתתם, אם כי גובהם יהיה מתון.
27. בשולי הדברים, ייאמר כי בית המשפט מבקש לחזק את ידיו של הנאשם בהליך החיובי שאותו הוא עובר. יחד עם זאת, ייאמר בזירות כי עליו להישמר מכל משמר שמא יסור לדרכים הלא נכונות, כי להבא בית המשפט לא ילך לקראתו, אלא יבקש למצות עימו את הדין ומן הראוי כי גם ידיעה זו תרחף כל העת כחרב מעל ראשו.
28. **לאור כל האמור לעיל, אני גוזרת על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. **צו של"צ בהיקף של 120 שעות.**

הובהרה לנאשם חשיבות שיתוף הפעולה עם שירות המבחן בביצוע עבודות השל"צ ומשמעות היעדר שיתוף הפעולה. שירות המבחן ימציא תכנית לביצוע השל"צ תוך 30 יום מהיום. לאחר קבלת התוכנית, כאשר אותה וזאת ללא צורך לקיים דיון נוסף.

ב. **מאסר מותנה למשך 6 חודשים, אשר יופעל אם תוך תקופה של 3 שנים מהיום הנאשם יעבור עבירת איומים או היזק לרכוש במזיד.**

ג. **הנאשם ישלם פיצוי בסך של 500 ₪ למתלונן-ע.ת/1.**

מצורף בזאת טופס פרטי ניזוק.

הפיצוי ישולם תוך 30 יום מהיום.

כל תשלום בתיק ייזקף תחילה לטובת הפיצוי.

ד. **קנס בסך 1,000 ₪ או 10 ימי מאסר תמורתו.**

הקנס ישולם תוך 90 יום מהיום.

ה. **הנאשם יחתום על התחייבות כספית על סך 7,500 ₪** שלא לעבור כל עבירת אלימות, וזאת לתקופה של שנה מהיום. אם לא תיחתם ההתחייבות תוך 7 ימים, ייאסר הנאשם למשך 10 ימים.

המזכירות תשיב למפקיד/ה הכספים שהופקדו על ידו/ה בקופת ביהמ"ש במסגרת הליך המעצר מושא תיק זה.

ביהמ"ש משיב להגנה המסמכים שהוגשו על ידה בתיק.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י' ניסן תשע"ח, 26 מרץ 2018, במעמד הצדדים.